

Victor-M. Amela · Ima Sanchís · Lluís Amiguet

Albert Serra, cineasta

Tinc 48 anys. Vaig néixer a Banyoles i visc entre París i Barcelona. Soc director de cinema i artista. Estic solter i sense fills: lliure per al meu art. Política? Veig desigualtats. Creences? Respecto el misteri. Una altra creença: "No subestimis mai una persona que se sobreestima"

"No m'importo gens: faig cinema per burlar-me del món"

LLIBERT TEXIDÓ

Es declara lliure...
Sí, faig el que vull fer.
Persegueix l'èxit?
Faig el que faig pel meu gust.
S'ho pren seriosament.
No! No m'importo gens. Pere Gimferrer va voler que jo el filmés, dient: "Es que jo a mi mateix no m'interesso". Com jo!
No juga a mitificar la seva pròpia vida?
La mitifico per als altres, no per a mi.
Malgrat tot, triomfa.
"El secret de l'èxit és merèixer-lo", va dir Morgen. És veritat: si mereixes l'èxit, les teves possibilitats d'èxit es disparen.
I per merèixer-lo, vostè què fa?
Divertir-me. La diversió és sempre el més important.
Més que cap altra cosa?
Més que res: jo poso la diversió al cor de la meua creació, de la meua obra, de tot el que faig!
Com la posa?
Inoculo caos. I passen coses. El caos suscita inseguretats, i això vitalitza! L'imprevist és el que a mi em diverteix.
Posi'm un exemple.
Un: rodar en llocs estranys. Un altre: quan

rodo convoco cada matí tots els meus actors. I ningú no sap si aquell dia li tocarà actuar o no. I així estan tots molt tensos.

I això... és bo?

La tensió genera energia, i l'energia genera intensitat. Espremo l'actor com una llimona. Després ja és una closca buida.

Menysprea els actors?

Menyspreo el que fan en altres rodatges: diuen frases d'un guió. I això tan gastat... és una pel·lícula? Bah, bah! Però... sí que admiro el que fan en els meus rodatges.

Quines històries expliquen les seves pel·lícules?

Històries? Cap! Només creo atmosferes inèdites. Són impossibles de plagiar.

Com tria els actors?

És el moment decisiu, el càsting! Miro als candidats... i sé quin sí i quin no.

I com ho sap?

Misteri: de cadascú emana alguna cosa. Un cop he triat l'actor, li explico el que busco... i ja no el dirigeixo. Ja s'ho farà!

Ah. No els indica vostè el que vol d'ells quan roda cada escena? Res?

Res. Què sé jo? Hi confio. Crec en els actes de fe. D'ells cap a mi i viceversa. Crec en la

Les noces de Canà

Complia 48 anys el dia de l'entrevista. Brindem amb cava rosat, "com Dalí", em comenta. El destapo malament i vesso cava al terra del seu estudi. Serra treu una baieta, ho eixuga i diu: "Warhol deia: 'Un artista no té servidors!', i servia ell mateix als seus convidats". Conversar amb Albert Serra és aprendre mil i una coses que relaciona amb frases de personalitats de la cultura, algunes d'il·lustres i d'altres que potser només ell llegeix: la seva passió per la literatura l'empeny a llegir-ho tot. Fa anys, de matinada en un bar, em va confessar: "Faré una pel·lícula sobre les noces de Canà". "Per quin motiu?", li pregunto. "M'atreu perquè és l'únic miracle festiu, no moralista: Jesús va convertir aigua en vi tan sols per alegrar la gent, multiplicar la diversió i que continuï la festa". Totalment a favor!

seua inspiració. Quan rodo observo únicament l'aire sobre els seus caps, no a ells.

Vostè sí que sap quin actor rodarà?
Tampoc. Això m'ho dicta el moment.

I un cop acabada la pel·lícula, què?

Els se'n van a un altre rodatge, una altra bombolla d'irrealitat: que afortunats! I, mentretant, jo suo fent el muntatge. Ara li faré una pregunta... perquè vostè hi reflexioni.

Una pregunta per a mi?

Sí. I no busqui després la meua resposta: no l'hi donaré! Per què la millor habitació, durant un rodatge, és per a l'actor i no per al director ni el productor? Per què?

Doncs... no ho sé. Hi reflexionaré...

Molt bé. Com deia, fent el muntatge hi veig subtils que ningú no apreciarà.

Però vostè sí?

Sí, i el material rodant em parla i em va dient com convé muntar-lo.

Qui ha estat el seu gran mestre?

El meu avi llaurador, de Banyoles: ell llaurava a mà amb el seu ase, a poc a poc i obsessivament, amb molta determinació.

No esmenta cineastes, pel·lícules...

No vaig al cinema! Això em contaminaria.

No el crec.

Només hi vaig si m'interessa algun aspecte per assimilar. El cinema no m'interessa. El que m'interessa és la literatura.

Doncs per què fa cinema?

Per burlar-me del món. Deia Umbral: "Jo passo de tot". És això! Em ric dels cineastes que es prenen a ells seriosament.

Però estem aquí parlant del seu cinema.

De les meves pel·lícules m'importa el que no es veu. I la ficció que s'infiltra en la realitat. Cinc persones d'un rodatge meu van canviar de parella després d'acabar-lo.

La ficció és una altra realitat.

Ser artista és voler viure en una ficció tot el temps sense interrupció.

Més ficció, aleshores: hi ha monstre a l'estany de Banyoles?

Qui sap... Inquieta nedar-hi. Els fons són llotosos, insondables, costa molt trobar-hi un ofegat. La fascinació de la penombra.

Hi ha diversió a Banyoles?

No hi ha festes al món millors que les del meu poble. Allà duem la festa a dins. Jo escolto només música dels anys seixanta precisament per això: hi ha il·lusió, hi ha utopia, aquells músics duen la festa a dins!

M'està mentint vostè molt?

Tenim tot el dret de mentir. Els polítics també el tenen, naturalment.

És pueril demanar-los la veritat?

"Guardem els principis per a les grans ocasions!", suggeria Stendhal... o era Baublaire? No ho sé, però hi estic d'acord.